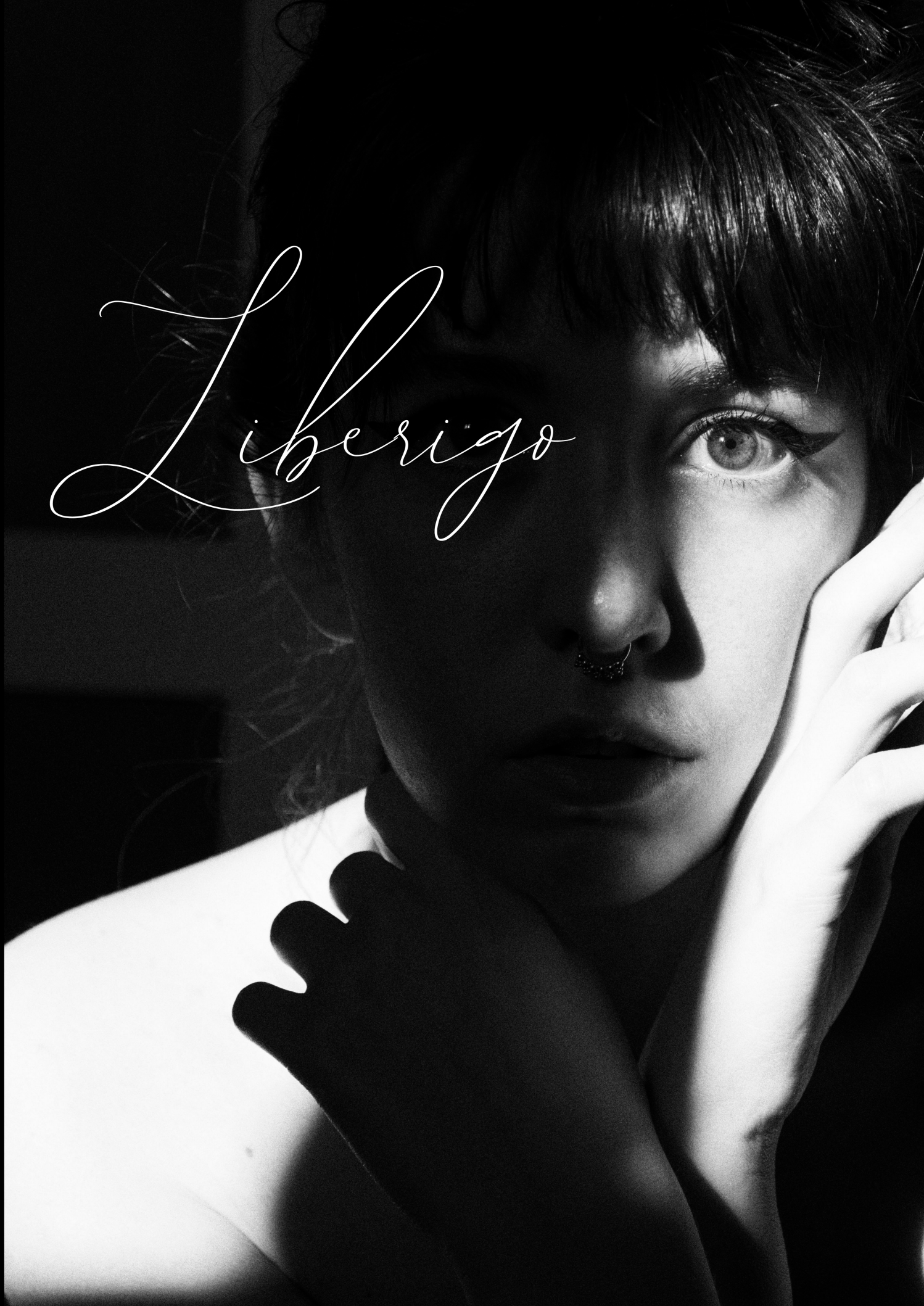
Liberigo

Liberigo

Marta Garcia Querol

PROJECTE INTEGRAT FOTOGRAFIA

Liberigo©
Primera edició. Juny 2020
Maquetació: Marta Garcia Querol
Fotografia i edició: Marta Garcia Querol
Tutoria: Lluís Vives
Escola d’Art i Disseny de Tarragona (EADT)

Solivella, 2020

MARTA GARCIA QUEROL
martaquerol.photo.blog

Llum, pell i honestedat

Pròleg per *Liberigo*, de Marta Garcia Querol

De tots els condicionants que segurament té darrere un treball com *Liberigo* de la Marta Garcia Querol n'hi ha un que cal destacar de partida: aquestes fotografies s'han fet en ple confinament causat per una pandèmia global. I per tant, s'han realitzat amb totes les limitacions que això obligava. Ha comportat treballar amb el que es tenia a mà i sense sortir de les quatre parets inamovibles d'una casa. Ha significat treballar en un període, una llum i un temps estrictament concrets i en molts casos no manipulables al servei del procés creatiu, i a més, fer-ho en un període que ens ha colpejat emocionalment a tots.

A partir d'aquí, la màgia.

D'aquest espai, aquesta llum, aquest temps i aquest cos n'ha sortit un projecte meravellós per valent i per honest. Una selecció d'autoretrats nus que parteixen d'una dificultat tècnica i creativa important.

Fou possiblement Lucian Freud, nét del psiquiatra, qui va posicionar pictòricament però molt fotogràfica la presència vulnerable del cos nu, davant el repte de compartir-ne l'obra pròpia final. Anteriorment Albrecht Dürer (s. XVI) havia estat considerat el primer mestre en dominar l'autoretrat pictòric nu, elevant a qualitat la valentia davant d'allò del que no acabem —ni al s. XXI, per molt que se n'abusi socialment i comercial— de saber tractar massa bé encara: la gestió de les emocions davant del nu. La intenció de Freud, potser era posicionar l'espectador en una atmosfera incòmoda d'entrada, exagerada pel realisme de les seves obres, però en un clar diàleg honest.

És aquesta honestedat el fet clau d'un procés fotogràfic com l'autoretrat. Les intencions alhora d'exposar un treball són les autèntiques valedores de les obres resultants. En resum, podríem dir que és la intencionalitat la qui estableix la puresa del fotògraf i la del seu treball, una cosa ben simple d'entendre i difícil de trobar molts cops. Immediatament em ve al cap Francesca Woodman per ser una de les brutals creadores que treballava des d'aquesta òptica, amb una plena coexistència també del pla emocional amb el creatiu.

Avui en dia, nous creadors contemporanis han tractat el tema de l'autoretrat nu d'una forma immensament honesta. Propostes on l'exhibicionisme —habitual en altres tipus de fotografia com la comercial, la pornogràfica i, potser també, la vinculada a la irrupció del culte a la pròpia imatge sorgit del concepte selfie— queda exiliat en un ostracisme llunyà, a favor de l'expressió corporal i atmosfèrica de l'obra. Una expressió que no només justifica el nu —no ens calen justificacions—, sinó que es converteix en el nucli central d'una història, un punt d'atracció i d'expressió a la vegada.

A *Liberigo*, s'hi pot llegir tot això. El cos, aquest element de resistència tan propi, aquesta primera línia de defensa de l'exterior, espai únic, en la vulnerabilitat de la pandèmia; un cos que s'imposa pàgina a pàgina amb serenitat, fragmentat pels enquadraments i pels diàlegs llarguíssims i serens entre l'ombra i la llum. Un autoretrat en plena honestedat, un estat d'ànim on hi convergeix alguna cosa veritable.

Per revelar-se, la fotografia no només necessita llum, ha de comptar també amb algú qui l'observi. Passeu pàgina i tanqueu el cercle, us trobareu una història explicada a cau d'orella, un recorregut amb només dos viatgers imprescindibles perquè existeixi la pròpia història: Libeerago i vosaltres mateixos.
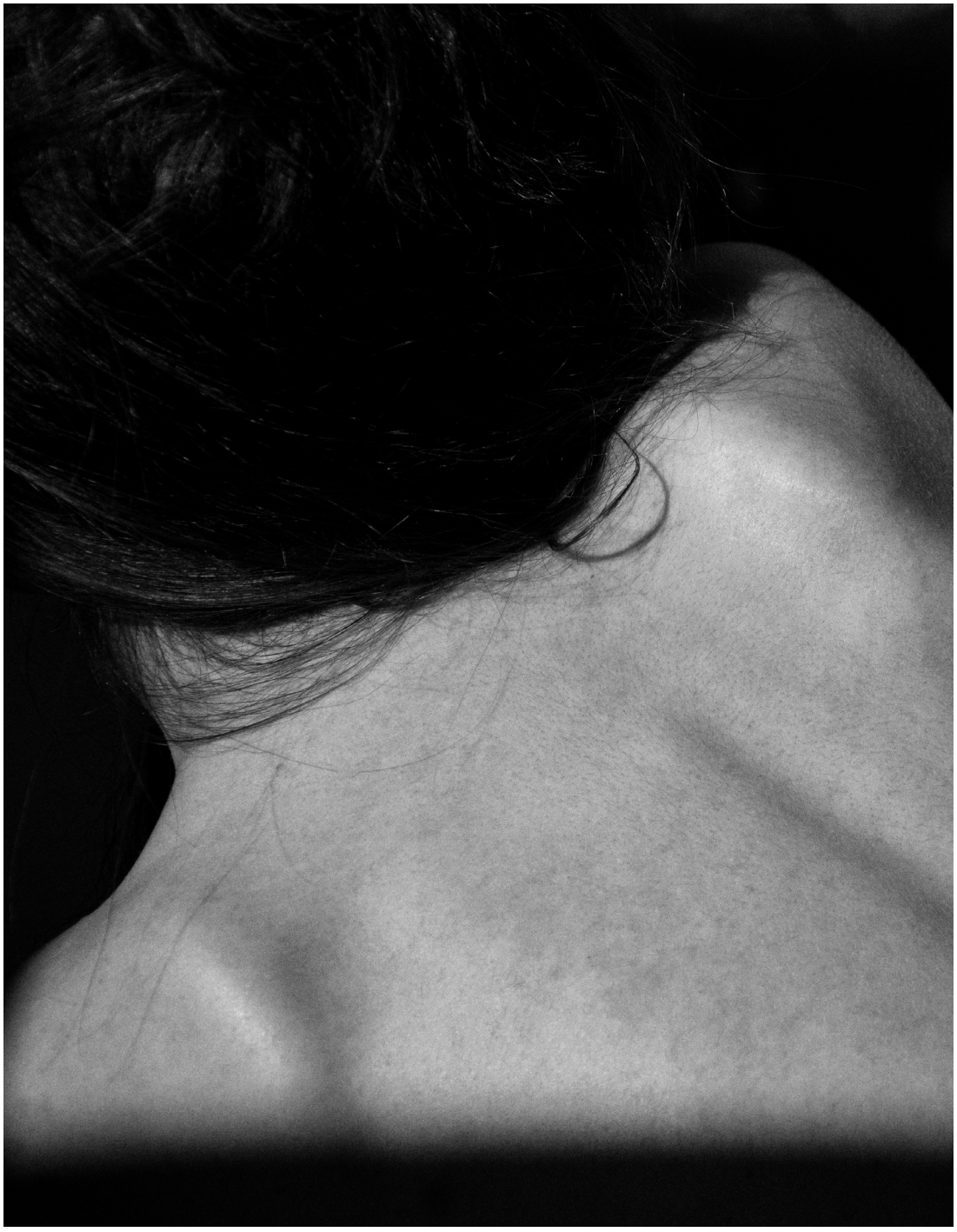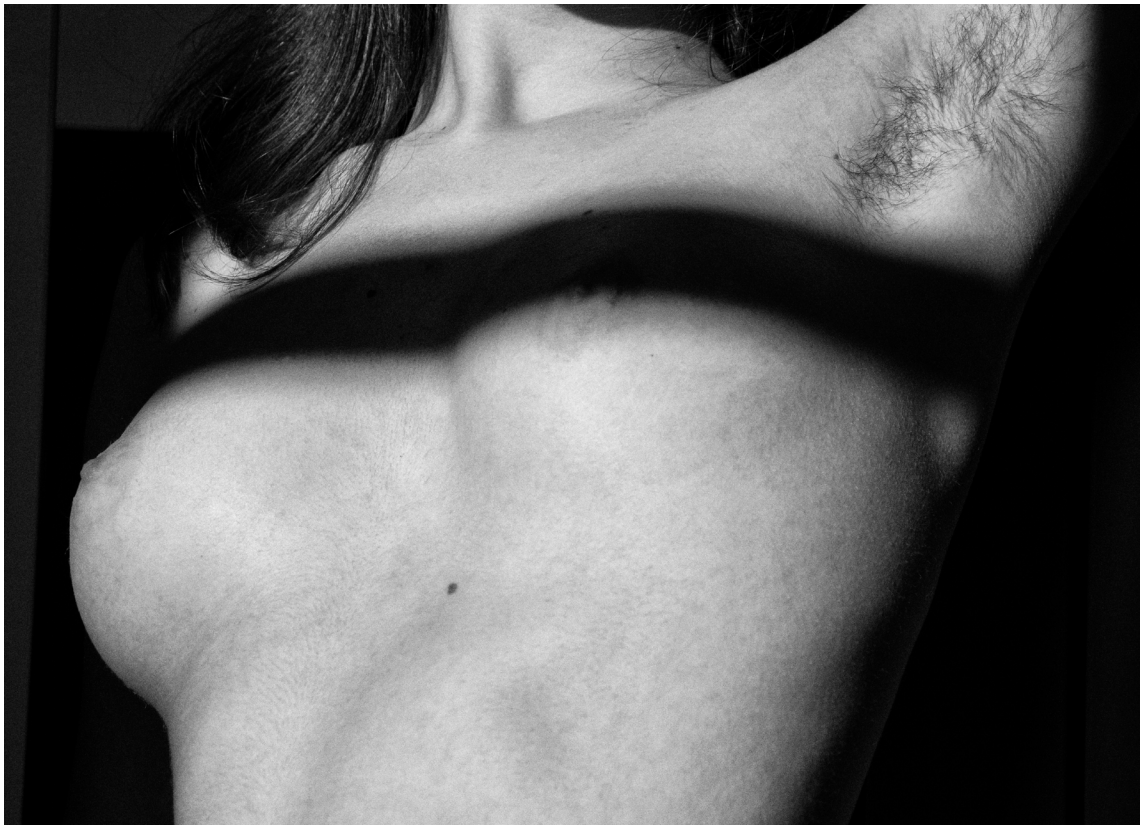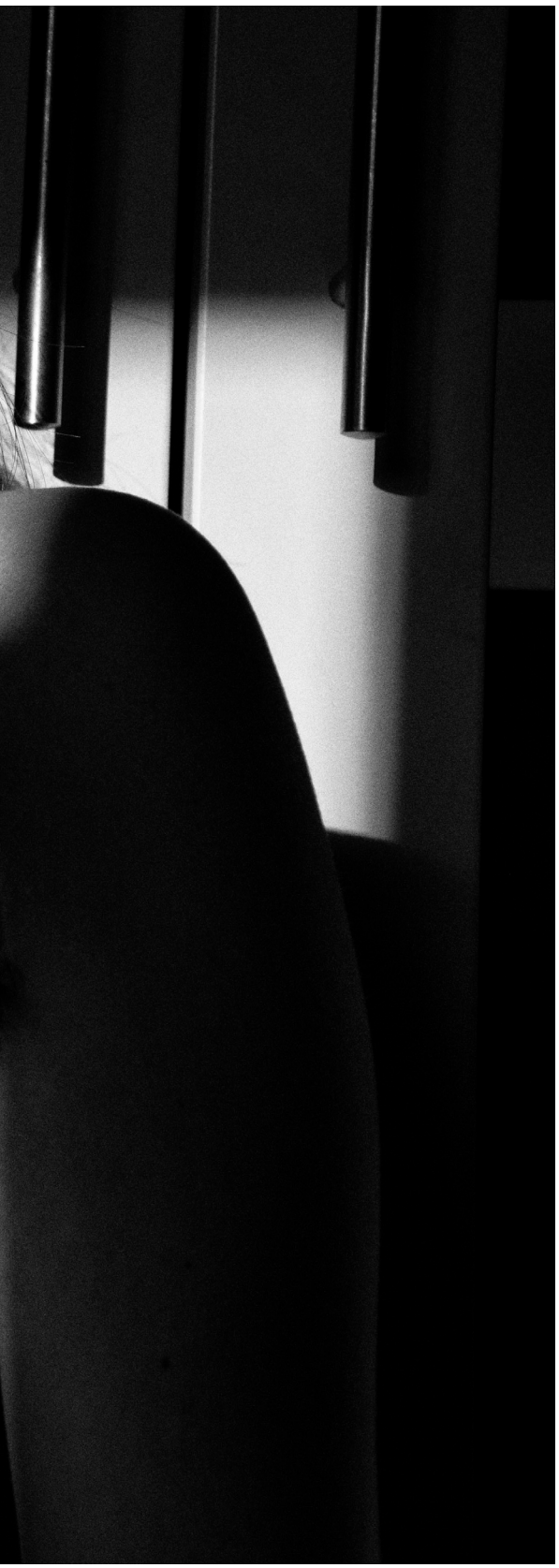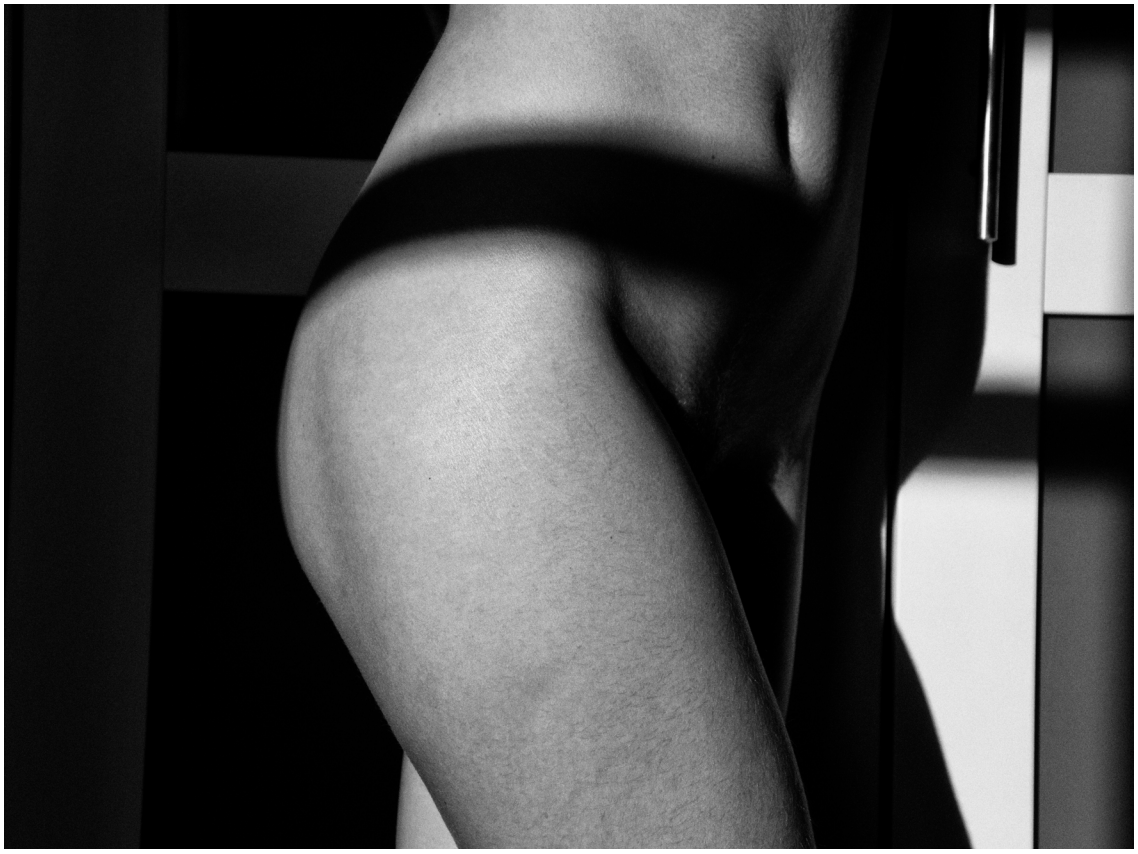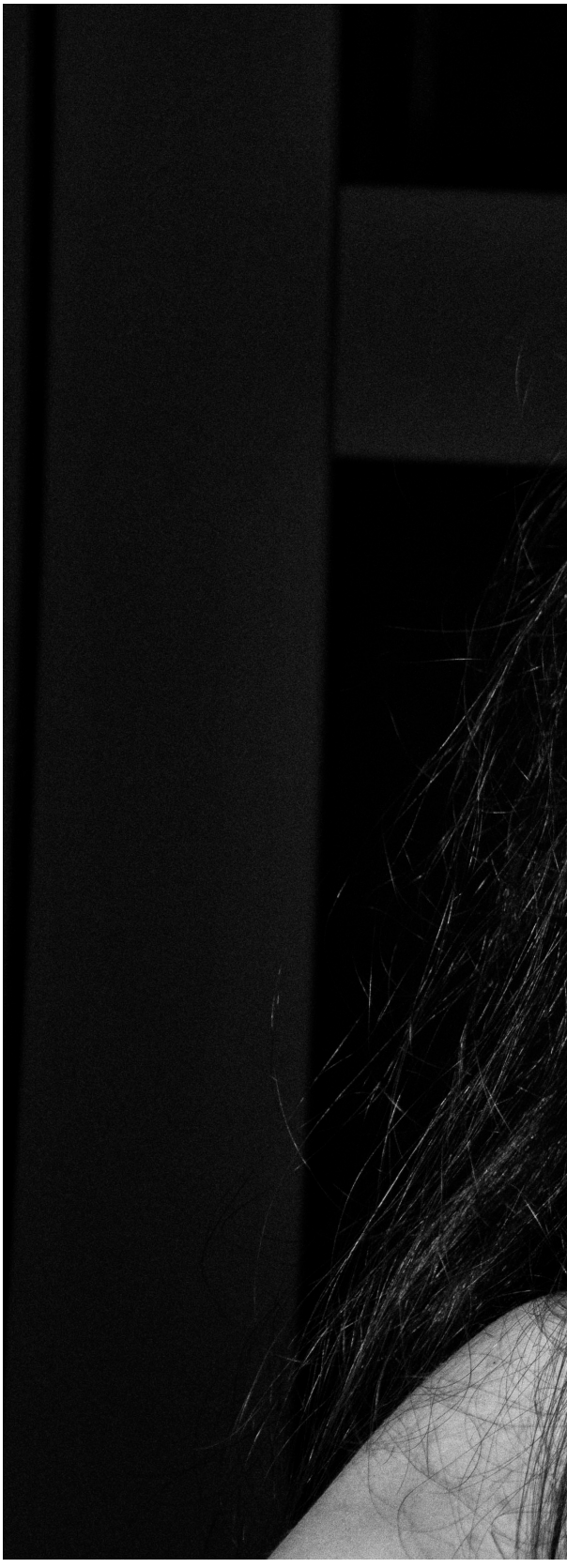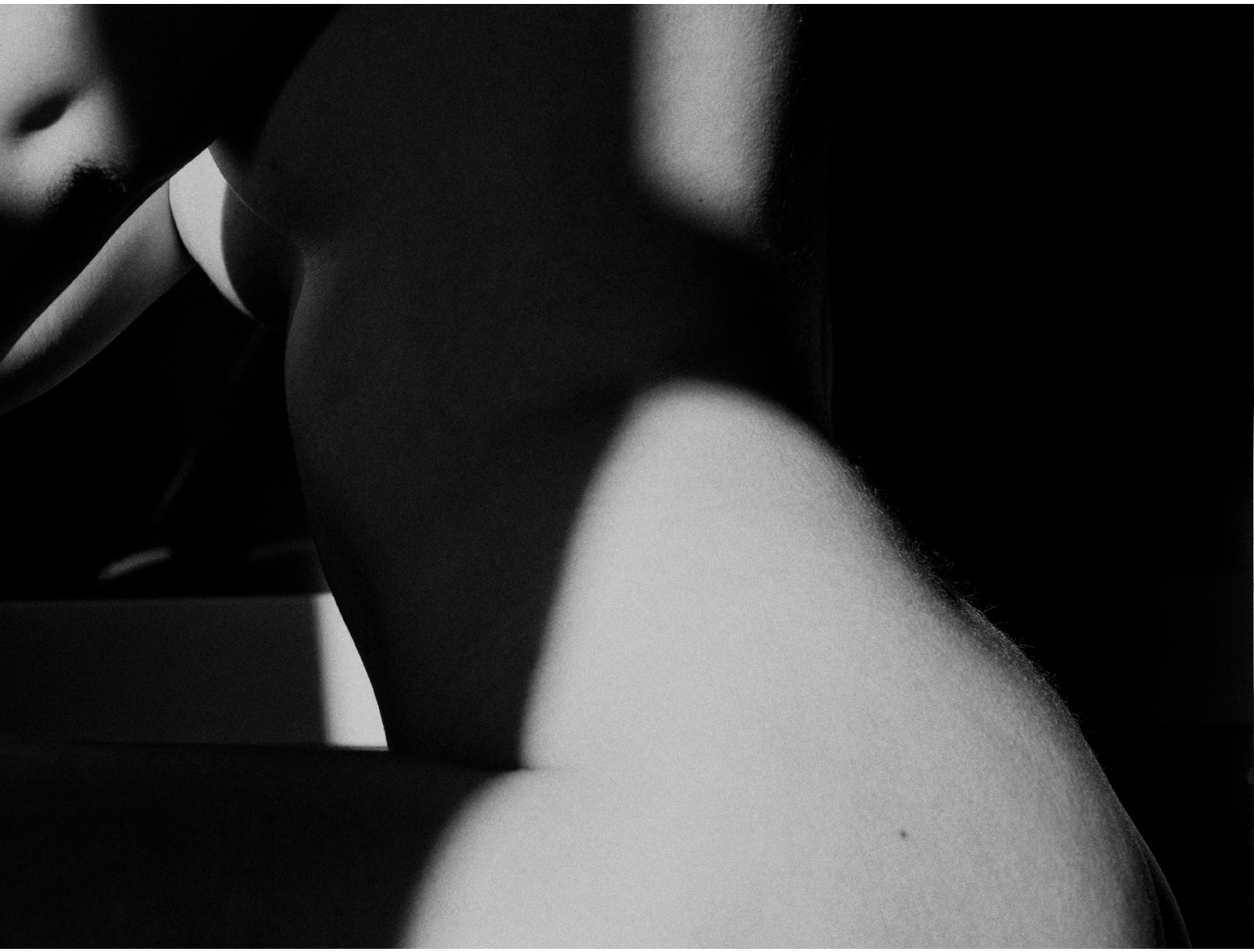
Albert Carreras Ballart
Juny de 2020